

Sygn. akt II UK 195/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku M. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.
o wcześniejszą emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację ubezpieczonej M. B. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 listopada 2012 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, II Oddział w W. z dnia 24 stycznia 2012 r., odmawiającej jej prawa do wcześniejszej emerytury ze względu na brak 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniach sądów *meriti* przyjęto, że ubezpieczona nie spełnia przesłanek nabycia prawa do emerytury, gdyż nie posiada stażu 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mimo że Sąd Apelacyjny uznał, iż część okresu zatrudnienia M. B. od 23 września 1974 r. do 31 marca 1981 r. mogła być uznana za pracę w szczególnych warunkach, zmieniając w ten sposób ocenę dokonaną przez sąd pierwszej instancji.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...] albo o uchylenie wyroków sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W..

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 386 § 1 i § 4 k.p.c. przez nieuwzględnienie apelacji i przyjęcie, że wyrok sądu pierwszej instancji ostatecznie odpowiada prawu; art. 382 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez oddalenie apelacji mimo, że zebrany materiał dowodowy nie dawał podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia; art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 212 § 1 i 2 k.p.c., art. 232 zd. 2 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. oraz art. 258 k.p.c. przez niewyjaśnienie podstawy faktycznej co do całości roszczenia powódki i nieprzeprowadzenie odpowiednich dowodów; art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 5 k.p.c., art. 212 k.p.c., art. 232 zd. 1 k.p.c. przez nieudzielenie stronie działającej bez pomocy prawnej pouczenia dotyczącego obowiązków dowodowych i czynności procesowych w toczącym się postępowaniu.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony faktem, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż treść wyroku i oddalenie apelacji przy niewyjaśnieniu podstawy faktycznej narusza przepisy postępowania apelacyjnego jako instancji merytorycznej, rozpoznającej sprawę i mogącej skorygować błędy sądu pierwszej instancji.

W ocenie skarżącej Sąd Apelacyjny nie usunął uchybień sądu pierwszej instancji, a więc nie było podstaw do przyjęcia, że wyrok Sądu Okręgowego w W. odpowiada prawu, a ponadto w postępowaniu apelacyjnym nie ma przepisu, który pozwalałby oddalić apelację, gdy orzeczenie odpowiada prawu mimo błędnego uzasadnienia. Skarżąca podniosła ponadto, że Sąd Apelacyjny nie wykorzystał możliwości dowodowych przewidzianych w art. 391 k.p.c., a zatem materiał dowodowy nie dawał podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia i oddalenia apelacji. W jej ocenie za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawia także naruszenie art. 386 § 1 i 4 k.p.c. oraz zaniechanie przez Sąd Apelacyjny w [...] przeprowadzenia postępowania dowodowego w przedmiocie charakteru

wykonywanej pracy, mimo że z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że o rodzaju pracy przesądza nie nazwa stanowiska, ale treść i zakres warunków pracy, wykonywanej w sposób stały w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, niepubl.), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, niepubl.). Pod pojęciem „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej” rozumie się ewidentną, kwalifikowaną oczywistość wniesionej skargi, która może zostać stwierdzona bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2014 r., I CSK 455/13, niepubl.).

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań. W tym kontekście przypomnieć należy również, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, co nie miało miejsca w rozpoznawanej sprawie. Zatem sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie może prowadzić wprost do

oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).